

11.

De verzekering tegen *werkeloosheid*, mits deze niet eene normale, krachtens den aard van het vak zij, kome ten laste van de gezamenlijke diploma-houders, tot een maximum van f 0.25 per week, gerekend over 40 weken 's jaars. Het tekortschietende, of voor een enkel jaar overschietende, worde met de Rijkskas verrekend.

12.

Voor de Overheid zou dit onder normale omstandigheden eene uitgave vorderen van circa $40,000 \times f$ 100 's jaars, en een bijbetaling in de kas der werkeloosheid; een som, die alzoo tusschen de vier en vijf millioen 's jaars zal bedragen; waartegenover daling van uitgaven voor armenzorg zou staan.

13.

De houder van het diploma zou betalen f 150 opeens, en voorts f 10 per jaar voor pensioen van weduwe- en weezenverzorging, alsmede $\pm f$ 10 per jaar voor de kas der werkeloosheid. Twintig gulden per jaar is nog geen f 0.40 per week, wat neerkomt op f $0.06\frac{2}{3}$ per dag, of nog geen cent per uur.

14.

De patroons zouden hun werklieden te verzekeren hebben tegen *ziekte* en *invaliditeit*, wat even f 20 zou belooopen, en alzoo een loonsverhooging van één cent per uur zou bedragen.

15.

Aan het geldverspillen van ongehuwde werklieden in hun jonge jaren, evenals aan het sluiten van te vroege huwelijken, zou door zulk een regeling zekere teugel worden aangelegd.

16.

In het beheer van deze kassen zouden ook de patroons en de werklieden moeten zijn opgenomen, met het doel, om ze zoo spoedig mogelijk, mits onder Rijkstoezicht, zelfstandig te maken.

17.

Gebruikmaking van bestaande Verzekeringsmaatschappijen, mits deze alsdan onder de contrôle der Overheid staan en door haar als soliede geijkt zijn, kon in de regeling worden opgenomen, voorzooover *ziekte* en *invaliditeit* aangaat.

18.

Overmits zulk een regeling, in 1900 ingevoerd, eerst in 1942, d. i. twee-en-veertig jaar later haar volle werking zou kunnen